t r ầ n b a n g t h ạ c h

GIỮA HOÀNG HÔN XA
Em đem sợi nắng qua sông
để con nước lạnh giữa dòng trường giang
Nước còn xuôi ngược đôi đàng
Mình tôi đứng đợi giữa hoàng hôn xưa

NGHE
Nghe như nghe tiếng em cười
Thấy như thấy mắt em mời mọc tôi
Nhớ sao nhớ đứng nhớ ngồi
Càng quên sao lại nhớ hoài!
Lạ chưa?!

LỤC-BÁT-MÌNH-ÊN

PHÍM
Phím không nói được tiếng người
Gõ lên một chữ giọng cười cất lên
Gõ lên hai chữ tên em
Tóc em ẩn hiện bồng bềnh trong tranh
Saved vội, giữ vội cho mình
Sáng ra chỉ phím vô tình!
Lạ chưa!

GÓI VÀO KÝ ỨC
Gói chi mấy chữ vô tình
Giữ chi mấy ảnh mấy hình làm chi?
Người đi thì cũng đã đi
Sao ta cứ đứng thầm thì mình- ên?

t r ầ n b a n g t h ạ c h